

בע"א (חדרה) 46728-12-13 - שאכר אגbara נ' עירית חדרה

בע"א (חדרה) 46728-12-13 - שאכר אגbara נ' עירית חדרה שלום חדרה
בע"א (חדרה) 46728-12-13

שאכר אגbara

נ ג ד

עירית חדרה

בית משפט השלום בשבתו כבית משפט לעניינים מקומיים בחדרה

[26.01.2014]

כב' השופטת טל תדמור-זמיר

החלטה

בפני בקשה לביטול דוח חניה מס' 661667120507 מיום 04.4.21 (להלן: "הדו"ח") שניתן לבקשת בתחום שיפוטה של המשיבה.

טענות הצדדים

ה המבקש טוען כי מעולם לא קיבל הדו"ח ואך ביום 13.7.24 נודע לו לראשונה אודוטיו, עת הגיעו לביתו מעקלים וביקשו להוציא מיטלטין מדירתו. באותו יום שילם המבקש לעקלים את סכום החוב בסך של 1,900 ₪ "תחת מהאה", ועתה מבקש הוא להסביר הסכום לידי בשל התישנות העבריה.

לטענת המשיבה היא שלחה ל המבקש הודעה תשלום הקנס בגין הדו"ח בדו"ר רשות במועד הקבוע בחוק (נספח ב' לתגובה) ולכן יש לראות את המבקש כאילו הורשע ונגזר עליו הקנס, לאחר וחילפו המועדים הקצובים בחוק להגשת בקשה להישפט וה המבקש לא העלה כל טעםiae לאיחור בהגשת בקשה.

המשיבה אף צרפה לתגובהה מסירה אישית (נספח ג' לתגובה) וכן העתק אזהרה שנמסרה ל המבקש על ידי גובה מס ביום 10.5.30 (נספח ד' לתגובה) וטענה כי משכך, יש לדחות את טענת התישנות העבריה.

כן טענת המשיבה כי אין בנסיבות המקורה ממשום נסיבות חריגות המצדיקות קיום דין במעמד הצדדים ויש לדחות את הבקשה.

דין

לאחר שעניינו בבקשת ובתגובה לה סבורה אני כי דין הבקשה להידוחות ואנמך.

הדו"ח מושא הבקשה ניתן לבקשת בשנת 2004 והמועד להישפט בגינוי חלוף זה מכבר.

סעיף 229 (ח2) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב] התשמ"ב-1982 (להלן: "החסד פ"); קובע כי במידה ולא הוגשה בקשה להישפט במועדים הקצובים בחוק יראו את הנאשם כמו שהורשע בבית המשפט ונגזר עליו הקנס הנקבע בהודעת תשלום הקנס.

יעון בנספח ד' לתגובה המשיבה ביחס עם נספח א' לתגובה, מעלה כי המשיבה המציאה לבקשת דרישת תשלום בגין הדו"ח וכותב הרשאה לتفسיטת ומיכרת מטלטלים עוד ביום 10.5.30, במסירה אישית, אולם המבקש סרב לחותם.

סעיף 230 לחסד פ' קובע כי "בית המשפט רשאי, לקיים את המשפט גם אם אותו אדם ביקש להישפט באיחור, ובלבוד שהתקיימו התנאים האמורים בסעיף 229(ה), בשינויים המחויבים, או מנימוקים מיוחדים אחרים שיפורט בהחלטתו".

שבתי ועינתי בבקשת המבקש בנסוצי למצוא תשובה לשאלת מדוע ישב המבקש בחיבור ידים מאז שנת 2010, לכל המאוחר, אולם לא מצאתי כל טעם או הסבר לשאלת האמורה. נשאלת השאלה מדוע לא פנה כבר אז לבית המשפט בבקשתות מתאימות?

באשר למועד הגשת בקשה להישפט, יפים דבריו כב' הש' ג'ובראן ברע"פ 11165/08 אריה שורי נ' עירית תל-אביב - אגף החניה (2.6.09):

"כפי שעמד על כך בית המשפט לעניינים מקומיים, המבקש לא השכיל להגיש את בקשתו להישפט במועדים שנקבעו לכך בחוק, ולא העלה נימוק כלשהו אשר הצדיק חריגה מהכלול ודין בטענותיו לגוףן, לפי סעיף 230 לחוק סדר הדין הפלילי. (...) משפונה לבית המשפט שלוש שנים לאחר פקיעת המועד שנקבע לכך בחוק, ומשהפר פסק דין לחולות לא מצאתי פגם בהחלטת בית המשפט לעניינים מקומיים, אשר אושרה על ידי בית המשפט המחויז, כי אין מקום לקבל את בקשתו להארכת מועד להגשת בקשה לממן רשות להישפט".

וכן דבריו ברע"פ 329/10 סדר ג' מ"י (27.1.10):

"עסוקין בעבירה מסווג "ברירת משפט". על כן יש להראות כי האיחור בהגשת הבקשה להישפט נובע מסיבות סבירות, שכן הנחתת היסוד של המחוקק בעבירות מסווג זה היא כי הנאשם כל אינו מעוניין להישפט בגין מעשיו. שונה מכך זה מקרה בו הנאשם זכות להישפט מלכתחילה, כברירת מחדל, וניתן פסק דין בהיעדרו, שאו אז ישנו מקום לשקלול ביתר שעת אם ישנו מקום לבטל את הרשותו (ראו [בע"פ 09/1260 ע.ד'](#) סעד נ' מדינת ישראל (לא פורסם, 2.6.2009)). לפי סעיף 230 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 בית המשפט רשאי, רקיים את המשפט גם אם הנאשם ביקש להישפט באיחור, ובלבך שקיים נימוקים מיוחדים שיפורטו בהחלטה. הדרישה לנימוקים מיוחדים אינה בגין סרח עודף מילולי מיותר; היא באה להקנות להחלטה להתייר שפיטה באיחור, הצדקה מהותית. דרישת זו לנימוקים מיוחדים מצמצמת את שיקול דעת בית המשפט, וזאת על מנת לא לפגוע בתכליות המיוודאות העומדות בנסיבות קיומו של סדר הדין המיוחדים בעבירות מסווג "ברירת משפט". אכן לכל אדם הזכות ליום בבית המשפט, ואולם זכות זו אינה מוחלטת ומוללה עומדים זכויות וainterests נוגדים. מתן אפשרות במקרים מסוימים להרשיע אדם בהיעדרו או למונע ממנו להישפט במקרים מסוימים משקפת את "האייזון אותו קבע המחוקק בין זכותו של הנאשם לבין במשפטו לבין הצורך בניהולiesel של ההליך המשפטי" ([ע"פ 08/4808 מדינת ישראל נ' מנחם](#) (טרם פורסם, 6.1.2009)).

כן רואו [ע"פ 08/4808 מדינת ישראל נ' שרון](#) מנהם (6.1.09) שם שב בית המשפט העליון על ההלכה שנקבעה ברא"פ 9142/01 איטליה נ' מדינת ישראל, פ"ד נ(6) 793 בציינ:

"נחוור, אףוא ונדגיש כי בקשה לביטול פסק דין אין להגיש באופן סתמי ולא ביסוס הטענות המועלות בה. כפי שנקבע בעניין איטליה על המבקש להעלות בבקשתו לביטול פסק דין את כל טענותיו, כולל אסמכתאות להן ותצהיר מטעמו התומר בבקשתו, ככל הנדרש. בית המשפט המעין בבקשת הביטול מוסמך לדוחתה על סמך האמור בה בלבד; אך יעשה בוודאי אם הטענות אין מאומנות והבקשה אינה מוגלה עיליה לביטול פסק דין. בית המשפט מוסמך גם בבקשת את תגבות המדינה לבקשתה, אם ראה צורך בכך, ובנסיבות מתאימות וחריגות אף יזמן את הצדדים לדין בבקשתו אם יראה לנכון".

באשר לטענות המבקש לפיהן המשיבה לא נקטה בהליך לגבית החוב וכן טענות בהתייחס לגובה החוב, הרי שטענות אלה נוגעות להתיישנות הכנס ומשכך אין במסגרת סמכותו העניינית של בית משפט זה (ראה לעניין זה [ע"פ 99/3482 אריה פסי נ' מדינת ישראל](#) (16.12.99)).

כי כך, ומשהמבקש לא הסביר שהשיוי בפניתו לבית המשפט, אני>Dコーナה הבקשה. המזיכרות תמציא ההחלטה לצדים.

ניתנה היום, כ"ה שבט תשע"ד, 26 ינואר 2014, בהuder הצדדים.